

hvor man simpelthen kan køre Automobillet ud paa selve Færge og lade den gaa over. Det er ganske klart, at hvis det er rigtigt, hvad jeg her har anført, er det en betydelig Forstyrrelse for disse Automobilister, at de først skulle leje en Godsvogn, derefter have Automobillet hejset op eller paa anden Maade anbragt paa Godsvognen og saa have den transporteret over paa Færge i Stedet for at lade Automobillet gaa over paa selve Færge. Jeg hører ellers til dem, der ikke ere saa forfærdelig glade for Automobilkørsel og mene, at man skal være lidt varsom dermed, i alt Fald i Overgangstiden, ikke skal ødelægge altfor mange Heste, ved at Automobile kommer færende i for stærk Fart osv. Men vi have vedtaget en Automobillov, og der er sikkert taget saadanne Forholdsregler overfor Automobilkørsel, at det maa være Indskrænkning nok, man behøver ikke ogsaa fra Statsbanernes Side at lægge denne Kørsel flere Hindringer i Vejen end nødvendigt. Jeg henstiller til den højtærede Trafikminister at undersøge dette Forhold og eventuelt gøre Forandring deri.

Efter dette glæder det mig paa et enkelt Punkt at kunne takke den højtærede Trafikminister. Det er for det Tilsagn, den højtærede Minister gav os forleden Dag om, at der vilde blive foreslaaet et Beløb paa Tillægsbevillingsloven, svarende til det Beløb, der nu staar paa det foreliggende Finanslovsforslag, til at forhøje Lønningerne for indeværende Aar for de fast ansatte Jernbanemænd i den saakaldte gamle 15de Lønningsklasse. Denne Meddelelse vil — det er min Overbevisning — blive modtaget med Glæde og Tilfredshed over hele Landet af en Masse af de fattige Mennesker, som Bevillingen vil komme til gode; jeg antager ogsaa, den vil bevirke, at der kommer Ro i Gemytterne, at en hel Del af den Uro, der har hersket uafbrudt, siden den store Lønningsreform blev vedtaget i Maj Maaned, vil lægge sig. Den højtærede Minister har fuldstændig Ret i, at den foreslaaede Vej, nemlig at fremsætte Forslag paa det nu foreliggende Finanslovsforslag og ligeledes fremkomme med Forslag paa Tillægsbevillingsloven, er den eneste mulige. Det eneste, der kan ankes over i denne Sag, er, at det forløsende Ord, om jeg saa maa sige, som Trafikministeren kom med forleden Dag om denne Bevilling paa Tillægsbevillingsloven, ikke er kommet for lang Tid siden. Hvis dette Løfte var fremkommet allerede i Maj

Maaned, da jeg gjorde mig stor Umage for at faa et saadant Løfte frem fra den forhenværende Trafikministers Side, vilde man have kunnet undgaa megen Bitterhed og ondt Blod hos de paagældende Funktionærer, som den Gang troede, og jeg synes med Rette, at de vare forurettede. Men det er maaske ogsaa først senere, at det er blevet vedtaget at fremsætte denne Bevilling paa Tillægsbevillingsloven. Nu er den imidlertid kommen, og jeg gentager min Tak til Trafikministeren derfor, og jeg haaber, at denne Bevilling i Forbindelse med den store Lønreform, vi vedtog i Maj Maaned, vil bevirke, at der kommer Ro i Gemytterne hos Statsbanernes faste Personale, saa der derved er skabt Ro i en Aarrække.

Der er talt saa meget om Plejebørn og Plejehjem i den sidste Tid, og der har været meget delte Meninger om dette Tema. Jeg synes dog, at jeg har fundet ud af Diskussionen, at alle have fordømt to Ting, som Plejehjemmene ere blevne beskyldte for, for det første, at Plejebørnene ikke bleve holdt ordentlig rene, og for det andet, at der nægtedes Børnene Vand at drikke. Om Pryglene og alt det andet har der været delte Meninger, og vil der sandsynligvis ogsaa være delte Meninger, eftersom alle ikke have ens Anskuelse om Børneopdragelse. Men om Renlighed og Drikkevand synes jeg ikke, der har været stor Meningsforskel, og disse to Fordringer: Renlighed og Vand ere, synes jeg, indgaaede i den offentlige Bevidsthed som et Par Menneskerettigheder, der ogsaa bør tillægges fattige Børn. Der kan strides om, hvorvidt disse Goder virkelig blive nægtede Børnene paa dette eller hint Børnehjem, men der strides ikke længere om, hvorvidt disse Ting ere nødvendige. Jeg tror, man kan fastslaa, at man er enig om dette fra alle Sider. Men jeg vil gøre opmærksom paa, at Staten har et Plejebarn, som man Aar for Aar nægter disse Betingelser, det er Gedser Stationsby. Her vælter man sig bogstavelig talt i sit eget Snavs. Det er en By paa 1000 Indbyggere, men der findes ikke Spor af Afløb for Spildevandet, man smider simpelt hen Spildevandet udenfor sin Dør, og der bliver det staaende, til det enten fordampes eller synker i Jorden og dermed i Brøndene. Baade Stiftsfysikus og Distriktslægen have afgivet Erklæringer om, at Forholdene ere højest sundhedsfarlige. Disse Erklæringer har jeg ved en tidligere Finanslovbehandling oplæst her i Tinget, og jeg kan henvise hertil, det staar i